τομένος, τὸ καταλαβαίνω. Ἂς γυρίσουμε λοιπὸν πίσω, φίλε μου.

— Ὄχι, Μίνα, δὲν τὸ θέλω αὐτό. Δὲν εἶμαι μικρὸ παιδὶ νὰ μὲ φοβίζουν τὰ λόγια τῶν χωρικῶν. Εἶχα ὅμως ὑπ' ὄψιν μου κάτι ἄλλο...

— Λέγε, φίλε μου.

— Σκεφτόμουν νὰ γράψω γιὰ ὅλ' αὐτὰ στὸ σοφό μας φίλο Βὰν Ἔλσιγγ. Νὰ τὸν εἰδοποιήσουμε ὅτι πρόκειται νὰ περάσουμε, πρὶν πάμε στὸν πύργο, ἀτ' τὴν Ἔπαυλι τῆς Κατάρας κι' ὅτι θὰ τοῦ ξαναγράψουμε ἀπὸ κεῖ, ἂν—κατὰ παράδοξη σύμπτωση— ἀνακαλύψουμε πῶς ὑπάρχει κάποιο μυστήριο σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἱστορίες.

— Ἔστω, Ἰωνάθαν, αὐτὸ εἶνε σωστὸ καὶ φρόνιμο. Κάμε ὅπως νομίζεις....

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Μίνας 'Αρκερ)

Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς λυπηθῆ καὶ νὰ μὴ μᾶς τύχη καμμιὰ συμφορὰ στὸ ταξεῖδι αὐτό. Ὁ Ἰωνάθαν —ὤ, τὸ νοιώθω καλὰ— εἶνε ἐκνευρισμένος καὶ ἀνήσυχος. Θἄπρεπε νὰ γυρίσουμε πίσω. Τὸ ποθεῖ κι' ὁ ἴδιος αὐτό, ἀλλὰ εἶνε ὑπερήφανος καὶ δὲν θέλει νὰ δείξη πῶς φοβήθηκε....

Κι' ὅμως ὑπάρχει κάτι τὸ παράδοξο σ' ὅ,τι συμβαίνει γύρω μας. Δὲν θέλησα νὰ τοῦ πῶ τὴ σκέψη μου αὐτή, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀνησυχήσω περισσότερο. Ἀκόμα τοῦ ἔκρυψα κάτι τὸ τρομερὸ ποὺ μοῦ συνέβη τὴ νύχτα, τὴν ἴδια ὥρα, τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκριβῶς, ποὺ πήδησε ὁ γάτος ἐκεῖνος στὸ δωμάτιο τῶν κοριτσιῶν....

Τί ἀλλόκοτο πρᾶγμα, τί παράδοξη, ἀλήθεια, σύμπτωσι....

Νειρεύτηκα τὴν ἄτυχη Λοικία... Ἐπουράνιε Θεέ, πόσο τρόμαξα μέσα στὸν ὕπνο μου!... Ἦταν ἡ ἴδια ἡ Λοικία, ἀλλὰ πόσο τρομερή, πόσο φριχτή, Θεέ μου!... Μὲ κύτταζε ἄγρια καὶ μ' ἀπειλοῦσε, τρίζοντας τὰ δόντια της.... Τὰ μαλλιά της ἦσαν ξέπλεγα στοὺς ὤμους της καὶ μπερδεμένα. Τὸ πρόσωπό της ὠχρό, λευκὸ σχεδόν. Τὸ λευκὸ, νυφάτικο φόρεμα, μὲ τὸ ὁποῖο τὴν βάλαμε στὸν τάφο, ἦταν σχισμένο καὶ γεμάτο αἵματα. Κι' ἐκεῖ —Θεέ μου!... Θεέ μου!...— στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους της, ὑπῆρχε μιὰ μεγάλη πληγὴ ἀνοιχτὴ κι' αἱματοβαμένη!.....

Μ' ἔπιανε ἡ ἀγωνία, ἤθελα νὰ ξυπνήσω, μὰ δὲν μποροῦσα. Ἡ Λοικία μοῦδειχνε τὴ γροθιά της καὶ κάτι μουγκρίζε, μέσα ἀπ' τὰ σφιγμένα της δόντια. Ὕστερα ἄπλωσε τὸ χέρι της στὸ στῆθος της, στὸ μέρος τῆς πληγῆς καὶ —ὤ, Θεέ μου!...— τράβηξε ἔξω τὴν καρδιά της, ναί, τὴν καρδιά της, ποὺ χτυποῦσε σὰν ζωντανή κι' ἔτρεχε αἷμα πηχτὸ καὶ μαῦρο...

Μ' ἐπλησίασε συγχρόνως περισσότερο, σήκωσε τὴν καρδιά της καὶ μοῦ τὴν ἔδειξε. Ἦταν τρυπημένη στὴ μέση, τρυπημένη πέρα καὶ πέρα. Κατάλαβα. Ἦταν ἡ τρύπα ποὺκανε στὴν καρδιὰ τῆς ἄτυχης φίλης μου ἡ μυτερὴ ξύλινη σφίνα, μὲ τὴν ὁποία τῆς τὴν τρύπησαν τὴν τρομερὴ ἐκείνη νύχτα ποὺ τὴν ἔπασαν μέσα στὸ μνῆμα της, ἔτοιμη νὰ βγῆ καὶ νὰ ρουφήξη αἷμα...

Θεέ μου!... Τί φταίω ἐγὼ γιὰ ὅλ' αὐτά; Γιατὶ μὲ κύτταζε ἔτσι ἄγρια καὶ μοχθηρά; Ἂν δὲν τὴν λυτρώναμε τότε, θἄπανε ἀκόμα βρυκολακισμένη....

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἄνοιξε τὸ στόμα της καὶ μὲ φίλησε. Ἦταν ὄνειρο, μὰ δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὰ λόγια της. Ἡ ἀνάσα της μύριζε τάφο καὶ σαπίλα. Τὰ δόντια της ἦσαν σουβλερά. Κι' ἡ φωνή της βραχνὴ καὶ φριχαλέα.

— Ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως ἔφτασε!... Σημαίνει ἡ ὥρα τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ θανάτου!... Δὲν ἀκοῦς, σκύλας γέννημα;... Ἐκεῖνος χάθηκε, τὸν σωτώσατε, μ' ἄφησε πίσω του τὴν ὀργή, τὸ μῖσος καὶ τὴν κατάρα... Ὁ ἴσκιος του εἶνε στὴ γῆ... Ὁ ἐκδικητής του περμένει εἴκοσι χρόνια αὐτὴ τὴν ἡμέρα... Τὸ αἷμα σος θὰ δροσίση τὰ χείλη του... Θὰ παγώσετε ἀπὸ φρίκη κάτω ἀτ' τὴ λύσσα καὶ τὴν ὀργή του... Ἡ μέρα τῆς ὀργῆς ἔφτασε!... Ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως ἐσήμανε!...

Φτωχὴ Λοικία!...

Γιατὶ νὰ τὴν δῶ ἔτσι; Δὲν βρῆκε τάχα τὴν ἀνάπαυσι στοὺς οὐρανούς, ἡ φτωχή μου φίλη;

Δὲν θέλησα νὰ πῶ τίποτα στὸν Ἰωνάθαν, γιὰ νὰ μὴν τὸν τρομάξω. Ἐξ ἄλλου, δὲν πιστεύω στὰ ὄνειρα...

Βγῆκα ὡστόσο γιὰ ν' ἀνάψω ἕνα κερὶ γιὰ τὴν ψυχὴ τῆς ἄτυχης Λοικίας. Πῆγα ὥς τὴν ἐκκλησία τοῦ νεκροταφείου. Ὅταν μπῆκα στὸν περίβολο, εἶδα μιὰ γυναῖκα γονατιστὴ μπρὸς σ' ἕναν τάφο μὲ μιὰ λαμπάδα στὸ χέρι. Ἔκλαιγε καὶ ψιθύριζε παράδοξα λόγια....

Ἄναψα τὸ κερί μου καὶ πῆγα κοντὰ στὴ γυναίκα ποὺ κρατοῦσε τὴ λαμπάδα καὶ προσευχότανε. Μόλις μ' ἀντίκρυσε, ἀνησύχησε. Τὴν καθησύχασα, τῆς εἶπα πῶς εἶμαι ξένη καὶ τὴ ρώτησα ποιὸν ἔχει θαμμένο στὸ νεκροταφεῖο.

Ἀναστέναξε καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Τὸ παιδί μου, κυρία. Τὸ ἄτυχο παιδάκι μου.... Μοῦ τὸ σκότωσε Ἐκεῖνος!....

Σώπασε ἀπότομα, κύτταξε γύρω της μὲ προσοχὴ καὶ συνέχισε, κάνοντας τὸ σταυρό της:

— Θέλω νὰ βρῆ ἀνάπαυσι ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ μου. Γιατὶ τὸ ἐμόλυνε, κυρία... Τὸ ἐκόλασε, ὁ ἄθλιος....

— Γιὰ ποιὸν μιλᾶς, καλή μου γυναῖκα;

('Ακολουθεῖ)

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ — ΤΟΥ ΑΜΑΡΟΥ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Ἕνας τίγρης παστάτευε μαλακὰ—μαλακὰ μὲ τὸ πόδι του ἕνα αὐγουλάκι ποὺ μόλις τὸ εἶχε γεννήσει τὸ ταῖρι τοῦ παπαγάλου ἐπάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ ξερὰ φύλλα.

Κρεμασμένοι στὸ πὸ ψηλὸ κλωνάρι, ὁ παπαγάλος κι' ἡ γυναῖκα του, ἐκεῖ κοντὰ σ' ἕνα δέντρο, κύτταζαν μὲ ἀγωνία τὸν ἄγριο τίγρη.

Ὁ παπαγάλος πῆρε μιὰ στιγμὴ θάρρος καὶ φώναξε στὸ θηρίο:

— Τὸ βλέπεις; Εἶνε τὸ μικρό μας. Σὲ λίγο θὰ βγάλη φτερὰ πολύχρωμα, μύτη κοφτερή, μάτια φωτεινὰ καὶ θὰ στολίση τὴν κάμπρα καμμιᾶς ὡραίας πριγκηπέσσας.

— Δὲν βλέπω τίποτ' ἄλλο παρὰ ἕνα πετραδάκι, ἀπάντησε ὁ τίγρης καί, φεύγοντας, ἔσπασε τ' αὐγουλάκι μὲ τὸ πόδι του.

Ὦ Ἀρεζούνη, ὦ ἀγατημένη μου, ὁ ἔρωτάς σου εἶνε ἕνα μικρὸ αὐγὸ ποὺ τὸ χαϊδεύω μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια. Ἀλλὰ δὲν μὲ βεβαιώνεις πῶς ἀτ' αὐτὸ θὰ βγῆ ἕνα θαυμάσιο πουλὶ ποὺ θὰ μὲ σκεπάση μὲ τὰ φτερά του, οὔτε μοῦ ὁρκίζεσαι πῶς ὁ ἔρωτάς μας θὰ κάνη νὰ μᾶς ζηλεύουν ὁ θεὸς Βιντουρὰ καὶ ἡ θεὰ Παθώ.

Ὥς τώρα, σκληρή, ὁ ἔρωτάς μας εἶνε παρόμοιος μὲ τόσους ἄλλους ποὺ ὑπάρχουν ἀπὸ τὸ βοινὸ Μερόν, ὥς τὴ λίμνη Σοινά. Ξέρεις ὅμως πῶς ἀπὸ τὰ πολλὰ μπορῶ νὰ φανῶ κι' ἐγὼ ἀδιάφορος καὶ νὰ κάνω ὅ,τι ἔκανε κι' ὁ τίγρης;

* * *

Ἂν ἔλεγα τὸν πόνο μου στὸ ποτάμι, τὸ ποτάμι θὰ σταματοῦσε. Ἂν τὸν ἔλεγα στὴ φοινικιά, ἡ φοινικιὰ θἄγερνε ἀπὸ πάνω μου. Μὰ ἐσὺ ποὺ ξέρεις πῶς πονῶ, περνᾶς γελαστὴ ἀπὸ μπροστά μου καὶ δὲν καταδέχεσαι νὰ μὲ κυττάξης.

Θὰ πῶ τὸν πόνο μου στὸ ποτάμι... Κι' ἂν αὐτὸ δὲν σταματήση, θὰ δροσίση τοὐλάχιστο τὸ ξαναμμένο πρόσωπό μου. Θὰ πῶ τὸν πόνο μου στὴ φοινικιά. Κι' ἂν αὐτὴ δὲν γείρει ἀπὸ πάνω μου, θὰ ρίξη τοὐλάχιστον λίγον ἴσκιο στὸν ὕπνο μου.

Μιὰ φορά, ἂν καὶ ντροπίμου, σοῦ εἶχα πεῖ πῶς πονῶ γιὰ σένα κι' ὅμως ἐσὺ δὲν καταδέχεσαι νὰ μοῦ δώσης οὔτε τὴ δροσιὰ τῶν ματιῶν σου, οὔτε τὴ σκιὰ τῆς σκιᾶς σου....

* * *

Ξαπλώθηκαν ἐπάνω στὸ ἴδιο κρεββάτι, ἀλλὰ γύρισαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὶς πλάτες τους. Τὰ χείλη τους εἶνε κλειστὰ καὶ κρύβουν μ' ἐπιμονὴ τὴν ἀγάπη τους στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς των.

Κι' ὅμως, δέστε πῶς κυττάζονται μὲ τὶς ἄκρες τῶν ματιῶν τους οἱ κακιωμένοι καὶ πῶς νοιώθουν νὰ διαλύνεται ὁ θυμός των, καὶ πῶς ὕστερ' ἀγκαλιάζονται γλυκά!...

* * *

Ὅταν σκεπάζεις τὸ πρόσωπό της μὲ φιλιά, μὴν ἐλπίζεις πῶς θὰ κατορθώσης ἔτσι νὰ καταρραύνης τὸ πεῖσμα αὐτῆς τῆς νέας ποὺ τὴν ἀγαπᾶς, ἀλλὰ ποὺ τῆς φάνηκες κακός, χωρὶς νὰ τὸ θέλης κι' ἐσύ.

Πίστεψέ με πῶς ὁ μόνος τρόπος ποὺ σοῦ μένει, ὅσο κι' ἂν τὴν πονεῖ ἡ καρδιά σου, εἶνε ν' ἀφήσης τὴν ἀγατημένη σου νὰ χύση τὰ δάκρυά της ἐλεύθερα...

* * *

Πολὺ παραξενεύτηκα σὰν εἶδα ἕνα ἀηδόνι ποὺ δὲν πετοῦσε ἀπὸ τὸ θάμνο, ἂν κι' ἐγὼ εἶχα ζυγώσει πολὺ κοντά του.

Τραγουδοῦσε μὲ λιπήτερὸ σκοπὸ καὶ δὲν ἐσταματοῦσε. Ἁπλωσα τὸ χέρι μου νὰ τὸ πάσω καὶ μόνο τότε εἶδα πῶς τὸ μελωδικὸ αὐτὸ πουλὶ εἶχε τὴ μιὰ φτερούγα του σπασμένη...

Ὦ Ντραγανάτι, ὅσο κι' ἂν μὲ πλήγωσες ἐσύ, ἐγὼ θὰ τραγουδῶ τὴν ὠμορφιά σου!...

* * *

Ὕστερ' ἀπὸ ταξεῖδι μακρινό, γύρισε ὁ λατρευτὸς ξενητεμμένος καὶ τράβηξε κατὰ τὸ σπίτι τῆς ἀγατημένης του.

Καθὼς ἐπήγαινε, ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι, ἀπὸ πάθος κι' ἀπὸ ἀνυπομονησία.

Πόσο στενοχωρήθηκε ὅμως σὰν εἶδε τὴν ἀγατημένη του τριγυρισμένη ἀπὸ ἕνα σωρὸ φιλενάδες! Ὁ θυμός του ἔγινε ἀκόμα μεγαλείτερος, ὅταν κατάλαβε πῶς αὐτὲς δὲν ἐσκόπευαν νὰ φύγουν γρήγορα ἀπὸ κεῖ.

— Ἄχ, ποιὸ καταραμένο ζοῦδι μὲ τσίμπησε! φώναξε ἔξαφνα ἡ ἀγαπημένη του ποὺ ἀνυπομονοῦσε περισσότερο ἀτ' αὐτὸν κι' ἤθελε πὸ πολὺ νὰ τὶς ξεφορτωθῆ.

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, τίναξε ἀπότομα τὸ πέπλο της κι' ἔσβυσε τὴ λάμπα ποὺ φώτιζε τὴν κάμαρα.

Τότε ἡ ἀνεπαθύμητες ἐπισκέπτριες ἔφυγαν ἀμέσως κι' οἱ διὸ ἐρωτευμένοι ἔμειναν μονάχοι τους...

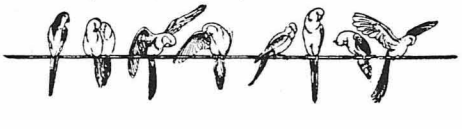

ΚΙΝΕΖΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ὅποιος δανείζεται χρήματα γιὰ νὰ χτίση σπίτι, γρήγορα θὰ τὸ πουλήση.

— Ὅταν μπροστὰ στὴν πόρτα σου ἔχεις μιὰ μεγάλη πέτρα, μὴν κυττάζεις τί βρίσκεται στὴν πόρτα τοῦ γείτονά σου.